"Zobgaļsīlis" ir cietsirdīgākā, asiņainākā un varoņu rīcībā un izteikumos visatklātāk pret karu vērstā sērijas grāmata, kaut arī ne tik lielā mērā, lai novērstu uzmanību no triloģijas noslēguma, kas ir gandrīz tikpat šokējošs un noteikti tikpat oriģināls un pārdomas raisošs kā pašas "Bada Spēles". Darbs ir sarakstīts Kolinsas aizraujošajā, inteliģentajā stilā un sakārtots nodaļās, kas noslēdzas ar negaidītiem, asiem pavērsieniem, un ir tikpat spraigs kā tā priekšgājēji. Oho! Fani noteikti nebūs vīlušies.

Los Angeles Times

Kolinsas pusaugu varoņi ir reāli – pavisam parasti jaunieši, kas ir ierauti murgā, ko paši nav radījuši. Pieaugušie parasti ir vajadzīgi tikai sižetam, bet arī viņi palīdz virzīt darbību. "Zobgaļsīlis" gan nebūs saprotams tiem, kas nav lasījuši "Bada Spēles" un "Spēli ar uguni", bet Kolinsas fani, arī pieaugušie, dzīsies uz beigām kā sadeguši.

USA Today

Fani priecāsies uzzināt, ka grāmata "Zobgaļsīlis" ir tieši tikpat kompleksa un tēlaina kā "Bada Spēles" un "Spēle ar uguni". Kolinsa ir sakāpinājusi brutālas nežēlības izpausmes, liekot lasītājam drebēt pirms katra jauna pavērsiena.

Entertainment Weekly

Noslēdzošais sējums Kolinsas "Bada Spēļu" triloģijā ir retums – pēdējā daļa ir vislabākā no visām –, brīnišķīgi uzbūvēts un inteliģents romāns, kas ir izdevies visos līmeņos. Īsi sakot, tajā ir kaut kas ikvienam lasītājam un viss kopā ir ārkārtīgi aizraujoši.

Publishers Weekly

SUZANNE COLLINS

MOCKINGJAY

SŪZENA KOLINSA

ZOBGAĻSĪLIS

No angļu valodas tulkojusi **Ieva Elsberga**

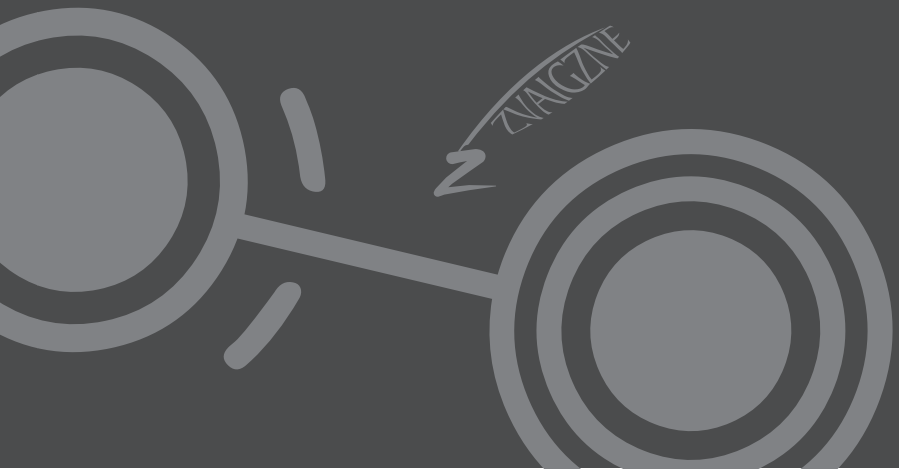

821.111 (73)-93
Ko 230

Suzanne Collins
MOCKINGJAY

Copyright © 2010 by Suzanne Collins

All rights reserved. Published by Scholastic Press, an Imprint of Scholastic Inc., Publishers since 1920. Scholastic, Scholastic Press, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

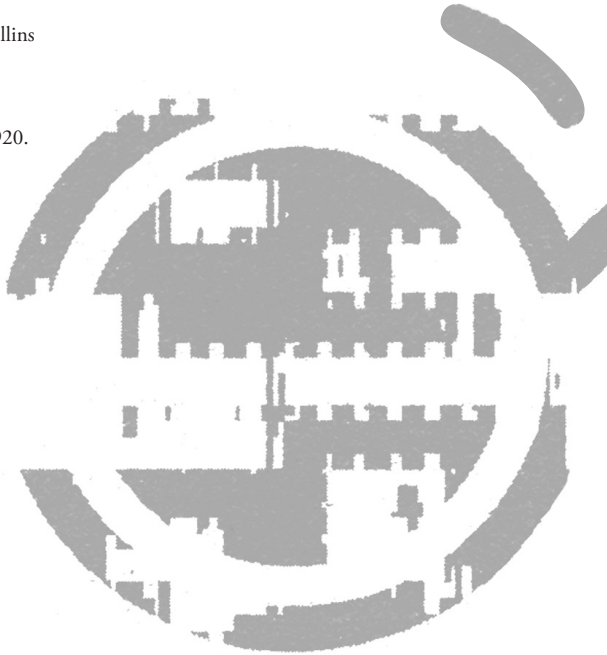

Sūzena Kolinsa
ZOBGAĻSĪLIS

Redaktors *Skaidris Valters*
Maketētāja *Ilze Šmite*

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-146.
A/s "Poligrāfists", K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2010
© 2. izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2014
ISBN 978-9934-0-1676-9

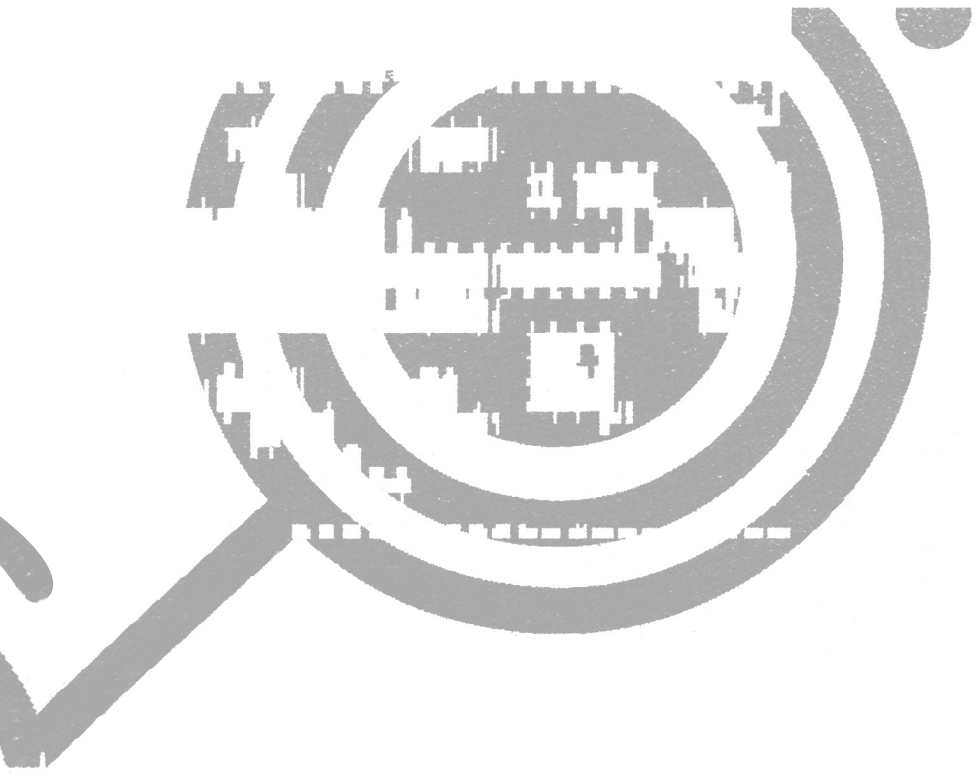

Kepam, Čārlijam un Izabellai

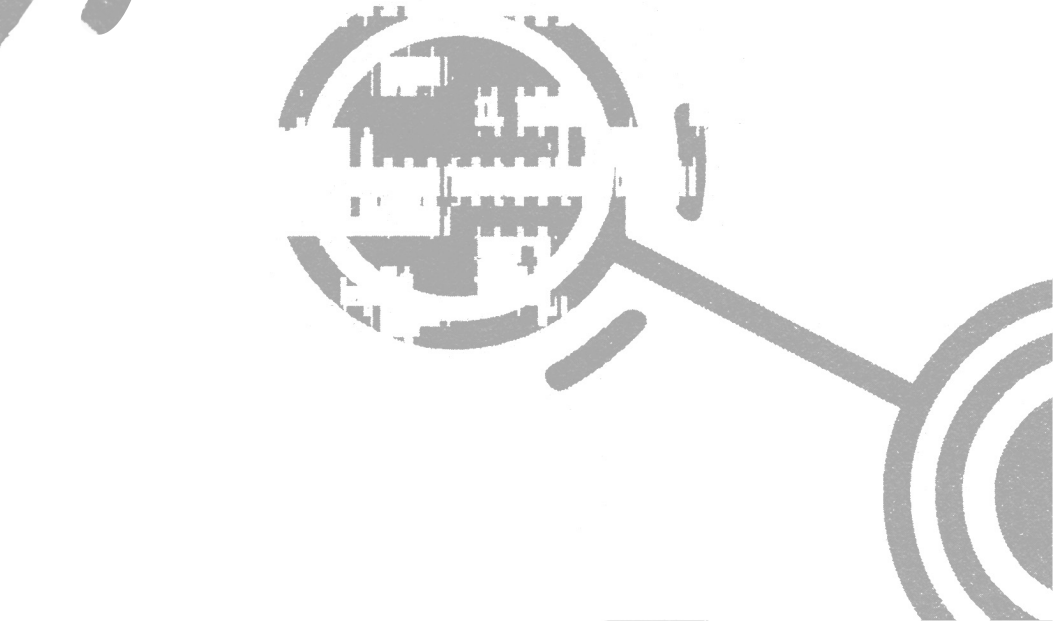

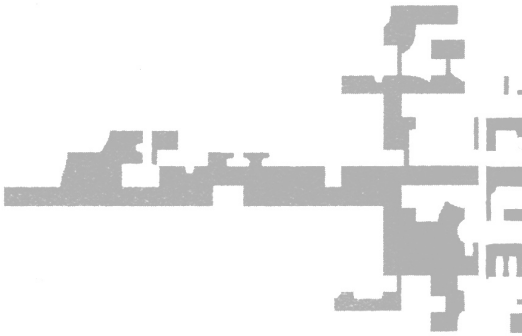

PIRMĀ DAĻA

PELNI

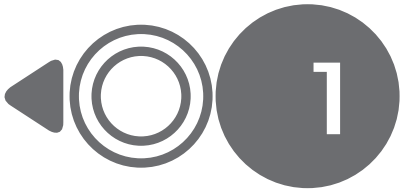

Es blenžu uz savām kurpēm un vēroju, kā uz nobružātās ādas nolaižas plāna pelnu kārtiņa. Te kādreiz stāvēja gulta, kur gulējām mēs ar jaunāko māsu Primu. Tur tālāk bija virtuves galds. Atskaites punkts visai mājai ir nokvēpušā gružu kaudzē sabrukušā skursteņa ķieģeļi. Kā citādi es orientētos šajā pelēkuma jūrā?

No Divpadsmitā apgabala gandrīz nekas nav palicis pāri. Pirms mēneša Kapitolija degbumbas iznīcināja nabadzīgo ogļraču mitekļus Vīlē, veikalus pilsētā un pat Tiesas ēku. Vienīgais, kas izglābās no liesmām, bija Uzvarētāju ciemats. Īsti nezinu, kāpēc. Varbūt tāpēc, lai būtu kāda patīkama vieta, kur apmesties tiem, kas spiesti šurp braukt Kapitolija uzdevumā. Paretam kādam žurnālistam. Ogļu raktuvju stāvokļa novērtēšanas komitejai. Miera sargu vienībai, kas pārbaudītu, vai neatgriežas bēgļi.

Bet neviens neatgriežas – izņemot mani. Un arī es te esmu tikai uz īsu brīdi. Trīspadsmitā apgabala autoritātes bija pret manu atgriešanos. To uzskatīja par dārgu un bezjēdzīgu pārdrošību, jo tagad, lai mani sargātu, man virs galvas jāriņķo ducim neredzamu helikopteru, un gudrāks no šī pasākuma neviens tāpat netiks. Bet man bija jāredz. Tik ļoti man to vajadzēja, ka es izvirzīju

atgriešanos kā noteikumu tam, lai piedalītos jebkādos viņu plānos.

Beigu beigās galvenais Spēļu rīkotājs Plūtarhs Hevensbī, kurš koordinēja dumpiniekus Kapitolijā, padodamies pacēla rokas. – Lai notiek. Labāk zaudēt vienu dienu nekā vēl mēnesi. Varbūt neliela pastaiga pa Divpadsmito apgabalu ir tieši tas, kas nepieciešams, lai viņu pārliecinātu, ka esam vienā pusē.

Vienā pusē. Kreisajos deniņos ieduras sāpes, un es piespiežu pie tiem plaukstu. Tieši tajā vietā, kur Džoena Meisone man iebelza ar stieples ripuli. Mēģinu saprast, kas te ir patiesība un kas – meli, bet atmiņas sagriežas vienā lielā juceklī. Kādi notikumi noveda pie tā, ka es šobrīd stāvu savas pilsētas drupās? Ir grūti domāt, jo Džoenas sitiena radītā kontūzija vēl nav pilnībā pārgājusi un manas domas joprojām dažreiz samudžinās. Un no tām zālēm, ko man dod, lai remdētu sāpes un kontrolētu noskaņojumu, man dažreiz rādās. Laikam. Es joprojām neesmu pilnīgi pārliecināta, ka tonakt, kad mana slimnīcas palāta pārvērtās ņudzošu čūsku perēklī, tās bija tikai halucinācijas.

Izmantoju paņēmienu, ko man ieteica viens no ārstiem: sāku domāt par vienkāršākajām lietām, par kurām skaidri zinu, ka tās ir patiesas, un turpinu ar sarežģītākām. Gar acīm slīd saraksts...

Mani sauc Katnisa Everdīna. Man ir septiņpadsmit gadu. Manas mājas ir Divpadsmitajā apgabalā. Es piedalījos Bada Spēlēs. Es aizbēgu. Kapitolijs mani ienīst. Pītu saņēma gūstā. Viņu uzskata par mirušu. Visdrīzāk, viņš arī ir miris. Droši vien ir labāk, ja viņš ir miris...

– Katnis. Vai man laisties lejā? – Austiņās, ko man pieprasīja uzlikt dumpinieki, atskan mana labākā drauga Geila balss. Viņš ir augšā helikopterā un modri vēro mani, gatavs mesties lejā, ja kaut kas noietu greizi. Atjēdzos pietupusies un iespiedusi elkoņus stilbos, un saķērusi galvu rokās. Noteikti izskatās, ka man tūlīt būs nervu sabrukums. Tā nedrīkst. Katrā ziņā ne tagad, kad mani beidzot sāk atradināt no medikamentiem.

Pieceļos stāvus un atgaiņāju piedāvājumu. – Nē. Viss kārtībā. – Lai pastiprinātu vārdu iespaidu, dodos prom no savas vecās mājas uz pilsētas pusi. Geils lūdza, lai viņu nolaiž Divpadsmitajā apgabalā kopā ar mani, bet neuzstāja, kad atteicos no līdznācējiem. Viņš saprot, ka es šodien negribu nevienu. Pat viņu ne. Ir reizes, kad pastaigā jādodas vienam.

Vasara ir svelmaini karsta un sausa kā prauls. Pēc uzbrukuma nav nolijusi gandrīz neviena lietus lāse, kas savandītu palikušās pelnu čupas. Šur tur tās sakustas no maniem soļiem. Nav ne vēsmiņas, kas tās izjauktu. Skatos tur, kur atceros vijamies ceļu, jo pirmīt, nupat nolaidusies Pļavā, es nepiesargājos un uzkāpu taisni virsū akmenim. Bet tas nebija nekāds akmens, tas bija galvaskauss. Tas vēlās un vēlās uz priekšu, līdz beidzot apstājās ar seju uz augšu, un es vēl ilgi nespēju atraut acis no atieztajiem zobiem un prātoju, kam tie varētu piederēt un ka manējie līdzīgos apstākļos droši vien izskatītos tāpat.

Ieraduma pēc turos uz ceļa, bet tā ir slikta izvēle, jo te ir papilnam bēgļu atlieku. Daži sadega pilnībā. Bet citi laikam nosmaka dūmos, un liesmas viņus neskāra tieši, tāpēc zem spindzošiem mušu mākoņiem guļ līķi

dažādās sadalīšanās pakāpēs un pievilina maitēdājus. *Es tevi nogalināju*, domāju, iedama garām mirstīgo atlieku kaudzītei. *Un tevi. Un tevi*.

Tā jau arī bija. Tieši mana bulta, ko es iešāvu arēnu iekļaujošajā spēka laukā, izraisīja liesmās zvērojošu atmaksu. Un sēja haosu visā Panemas valstī.

Domās dzirdu prezidenta Snova balsi tajā rītā, kad man bija jādodas Uzvaras turnejā: "*Katnisa Everdīna – meitene ugunī ir radījusi dzirksteli, kura nepieskatīta var pāraugt sātaniskā ugunsgrēkā, kas aprīs visu Panemu*." Izrādās, viņš toreiz nepārspīlēja un arī necentās mani vienkārši iebiedēt. Varbūt viņš patiesi vienkārši gribēja mani pierunāt, lai es palīdzētu. Bet es jau tobrīd biju aizsākusi kaut ko tādu, ko man nebija pa spēkam savaldīt.

Deg. Joprojām deg, truli nodomāju. Tālumā no ogļu raktuvēm veļas melnas dūmu grīstes. Bet te vairs nav neviena, kas par to uztrauktos. Vairāk nekā deviņdesmit procenti apgabala iedzīvotāju ir pagalam. Pārējie – kādi astoņi simti – ir atraduši patvērumu Trīspadsmitajā apgabalā. Manuprāt, tas ir tas pats, kas būt bezpajumtniekam uz mūžu.

Zinu, man nevajadzētu tā domāt. Zinu, ka vajadzētu būt pateicīgai par to, cik viesmīlīgi mani uzņēma. Slimu, ievainotu, izbadējušos un tukšām rokām. Bet es nekādi nespēju aizmirst, ka Trīspadsmitais apgabals palīdzēja iznīcināt Divpadsmito. Tas nenozīmē, ka pati ne pie kā neesmu vainīga, – ir daudz lietu, kurās kādam jābūt vainojamam. Bet, ja nebūtu viņu, es nebūtu daļiņa no plašākas sazvērestības Kapitolija gāšanai un man arī nebūtu nepieciešamo līdzekļu, lai to paveiktu.

Divpadsmitā apgabala iedzīvotājiem nebija pašiem savas organizētas pretošanās kustības. Viņiem visā notikušajā nebija nekādas teikšanas. Viņiem vienkārši nepaveicās, ka esmu no tā paša apgabala. Daži izdzīvojušie gan spriež, ka ir liela veiksme beidzot būt prom no Divpadsmitā apgabala. Izglābties no nebeidzamā bada un apspiešanas, bīstamajām raktuvēm un mūsu pēdējā galvenā Miera sarga Romula Treda pātagas. To, ka mūsu cilvēkiem vispār ir jaunas mājas, viņi jau uzskata par brīnumu, jo pavisam nesen mēs pat nezinājām, ka Trīspadsmitais apgabals vēl eksistē.

Nopelnu nasta par izdzīvojušo glābšanu ir uzgūlusi Geila pleciem, kaut gan viņam pašam riebjas to atzīt. Tajā pašā brīdī, kad beidzās Ceturkšņa Spaidi – uzreiz pēc tam, kad mani izcēla no arēnas –, Divpadsmitajā apgabalā atslēdza elektrību, televizoru ekrāni satumsa un Vīlē iestājās tāds klusums, ka cilvēki varēja dzirdēt cits cita sirdspukstus. Neviens nekādā veidā neprotestēja pret arēnā notikušo un arī neuzgavilēja. Un tomēr jau pēc piecpadsmit minūtēm debesīs mudžēja helikopteri un lija bumbu lietus.

Tieši Geils iedomājās par Pļavu, vienu no nedaudzajām vietām apgabalā, kur nebija sabūvētas vecas, caurcauri ar ogļu putekļiem piesūkušās koka mājas. Viņš dzina uz to pusi visus, ko varēja, arī manu māti un Primu. Viņš izveidoja komandu, kas nojauca žogu, – tā kā elektrība bija atslēgta, tā bija tikai nekaitīga pītu stiepļu sēta – un aizveda cilvēkus mežā. Viņš aizveda visus uz vienīgo vietu, ko varēja iedomāties, – to pašu ezeru, ko man bērnībā parādīja tēvs. Un no turienes izbēgušie

noskatījās, kā liesmas tālumā aprij visu, ko viņi šajā pasaulē pazina.

Ataustot rītam, bumbvedēji bija gabalā, uguns sāka noplakt un vēl pēdējie izkliedētie bēgļi savācās vienkopus. Mana māte un Prima bija ierīkojušas medicīniskās palīdzības punktu ievainotajiem un mēģināja viņus apārstēt ar visu, ko vien varēja savākt mežā. Geilam bija divi loki ar bultām, viens mednieka nazis, viens zvejas tīkls un vairāk par astoņiem simtiem pārbijušos cilvēku, ko pabarot. Ikviens, kas to spēja, palīdzēja, un tā izbēgušie ķepurojās trīs dienas. Un tad negaidīti uzradās helikopteri, kas viņus evakuēja uz Trīspadsmito apgabalu, kur bija vairāk nekā pietiekami tīru, baltu dzīvojamo telpu, papilnam drēbju un trīs maltītes dienā. Mitekļi diemžēl atradās pazemē, apģērbs bija visiem vienāds, un ēdiens izrādījās visai pliekans, bet Divpadsmitā apgabala bēgļu acīs tie bija nenozīmīgi trūkumi. Viņi bija drošībā. Par viņiem rūpējās. Viņi bija dzīvi, un viņus sagaidīja atplestām rokām.

Vietējo dedzību iztulkoja kā laipnību. Bet kāds vīrs, vārdā Deltons, bēglis no Desmitā apgabala, kuram pirms dažiem gadiem bija izdevies nokļūt Trīspadsmitajā apgabalā kājām, izpauda man īsto iemeslu. – Jūs viņiem esat vajadzīgi. Un es arī. Mēs visi esam viņiem vajadzīgi. Pirms kāda laika te plosījās baku epidēmija, kurā krietns bars šamējo nomira un vēl vairāk palika neauglīgi. Jauns vaislas materiāls. Par tādu mūs te uzskata. – Savā Desmitajā apgabalā Deltons bija strādājis vienā no lopu fermām un gādājis par ģenētisko daudzveidību, implantējot sen iesaldētus govju embrijus. Droši vien viņam ir

taisnība par Trīspadsmito apgabalu, jo bērnu tur tiešām izskatās krietni par maz. Bet nu un tad? Mūs netur aplokos, mūs apmāca darbam, bērnus izglīto. Visiem, kas vecāki par četrpadsmit gadiem, ir piešķirta pirmā pakāpe bruņotajos spēkos, un viņus cieņpilni uzrunā par "kareivjiem". Trīspadsmitā apgabala varas iestādes automātiski piešķīra pavalstniecību visiem bēgļiem bez izņēmuma.

Es viņus, vienalga, ienīstu. Jau tagad ienīstu gandrīz visus. Un pati sevi vairāk par jebkuru citu.

Zeme zem kājām kļūst cietāka, un zem pelnu paklāja sajūtu laukuma bruģakmeņus. Gar malu tajās vietās, kur kādreiz bija veikali, ir zemas drupas. Tiesas ēkas vietā ir nomelnējusi gruvešu kaudze. Es nonāku aptuveni tur, kur bija Pītas ģimenei piederošā maiznīca. No tās nekas daudz nav palicis, tikai sakusis klucis, kur agrāk bija krāsns. Ne Pītas vecāki, ne abi vecākie brāļi neizglābās Trīspadsmitajā apgabalā. Ugunij izbēga tikai nepilns ducis no tiem, kas Divpadsmitajā apgabalā skaitījās pārtikuši. Pītam tāpat nebūtu, pie kā atgriezties. Izņemot mani...

Pakāpjos prom no beķerejas un, kaut kam uzdūrusies, zaudēju līdzsvaru, un pēkšņi attopos sēdus uz saulē sakarsuša metāla gabala. Brīnos, kas tas tāds varētu būt, un tad atceros Treda nesenos jaunievedumus laukumā. Siekstas, peramos stabus un šo te – pārpalikumu no karātavām. Slikti. Tas ir slikti. Atmiņas paver slūžas iztēles ainu straumei, kas mani moka gan nomodā, gan miegā. Kā Kapitolijā spīdzina Pītu – slīcina, dedzina, plosa, apstrādā ar elektrošoku, kropļo, sit –, lai izdabūtu no viņa

informāciju par sacelšanos, par kuru viņš neko nezina. Aizmiedzu acis un mēģinu viņu sasniegt simtiem jūdžu attālumā, aizsūtīt viņam savas domas, pateikt, ka viņš nav viens. Bet viņš ir gan. Un es nespēju viņam palīdzēt.

Bēgt. Prom no laukuma un uz vienīgo vietu, ko uguns nav iznīcinājusi. Paeju garām pilsētas mēra mājas krāsmatām; tur dzīvoja mana draudzene Medža. Par viņu un viņas ģimeni nekas nav dzirdēts. Vai viņu tēva amata dēļ evakuēja uz Kapitoliju vai arī atstāja sadegt? Apkārt uzvirpuļo pelni, un es uzvelku pār muti krekla malu. Mani draud nosmacēt nevis domas par to, ko es ieelpoju, bet gan – kā pīšļi tie ir.

Zāle ir nosvilusi, un arī te ir snidzis pelēkais sniegs, bet divpadsmit mājas Uzvarētāju ciematā stāv kā stāvējušas. Žigli iemetos namā, kur dzīvoju pēdējo gadu, aizcērtu durvis un atspiežos pret tām. Izskatās, ka te nekas nav aizskarts. Viss ir tīrs. Ir spokaini klusi. Kāpēc es atgriezos Divpadsmitajā apgabalā? Kā gan tas palīdzēs atbildēt uz jautājumu, no kura nekādi nevaru izvairīties?

– Ko lai es daru? – čukstus jautāju sienām. Jo es tiešām to nezinu.

Ar mani visu laiku kāds runā, runā un vēlreiz runā. Plūtarhs Hevensbī. Viņa viltīgā palīdze Fulvija Kērdjū. Visvisādi apgabala varenie. Bruņoto spēku virsnieki. Tikai ne Elma Koina, Trīspadsmitā apgabala prezidente, – viņa tikai klusējot vēro. Viņai ir kādi piecdesmit gadi un pelēki, sirmi mati, kas kuplā vilnī sniedzas līdz pleciem. Viņas mati mani drusku hipnotizē, jo ir tik vienādi, bez neviena trūkuma, šķības šķipsnas vai pat sašķelta gala. Viņas acis ir pelēkas, bet citādi pelēkas nekā Vīles

iemītniekiem. Tās ir pavisam blāvas, it kā no tām būtu izsīkusi visa krāsa. Tās ir tādā krāsā kā šķīdonis, kuru gaida nokūstam.

Viņi grib, lai es uzņemos spēlēt lomu, ko šie man ir izdomājuši. Man jābūt revolūcijas simbolam. Zobgaļsīlim. Ar to, ka esmu izaicinājusi Kapitoliju un devusi dumpiniekiem iemeslu apvienoties, nepietiek. Nu man ir jākļūst par īstu līderi, par revolūcijas seju, balsi, iemiesojumu. Par cilvēku, kas droši vedīs uz uzvaru apgabalus, no kuriem vairums pašlaik atklāti karo ar Kapitoliju. Man tas nebūs jāpaveic vienai. Ir izveidota vesela komanda, kas mani grimēs, ģērbs, rakstīs manas runas un diriģēs manas uzstāšanās (*tas* viss liekas šaušalīgi pazīstami), un man būs tikai jāspēlē sava loma. Dažreiz klausos, ko man saka, bet dažreiz vienkārši vēroju Koinas nevainojamo matu griezumu un mēģinu izdomāt, vai tik tā nav parūka. Kādā brīdī vienkārši aizeju prom, jo man sāk sāpēt galva vai arī ir laiks ēst, vai man ir jātiek virszemē, lai nesāktu kliegt. Es nepūlos neko sacīt. Pieceļos un eju.

Vakar pēcpusdienā, kad aiz manis vērās ciet durvis, dzirdēju Koinu sakām: – Es taču teicu, ka vispirms vajadzēja glābt zēnu. – Ar to ir domāts Pīta. Es pilnīgi piekrītu. Pīta nevainojami paustu viņu uzskatus.

Un ko šie izmakšķerēja no arēnas Pītas vietā? Mani, kas tagad atsakās sadarboties. Bītiju, pavecāku izgudrotāju no Trešā apgabala, kuru es redzu tikai paretam, jo viņu ierāva ieroču izstrādē uzreiz, tiklīdz viņš spēja piecelties sēdus. Burtiski – viņa slimnīcas gultu aizripināja uz kaut kādu superslepenu nodaļu, un nu viņš

tikai laiku pa laikam parādās paēst. Viņš ir ļoti gudrs un ļoti grib palīdzēt realizēt kopējo mērķi, bet nav gluži kūdītāja tips. Un vēl ir Finiks Odērs – sekssimbols no zvejniecības apgabala, kurš arēnā glāba Pītas dzīvību tad, kad es to nevarēju. No Finika šie arī grib iztaisīt dumpinieku līderi, bet vispirms viņš ir jāpiedabū palikt nomodā ilgāk par piecām minūtēm. Pat tad, kad viņš ir pie samaņas, viņam viss ir jāatkārto trīs reizes, līdz viņš saprot. Ārsti saka: tas esot no elektrošoka, ko viņš dabūja arēnā, bet es zinu, ka viss ir sarežģītāk. Zinu, ka Finiks Trīspadsmitajā apgabalā nespēj ne uz ko koncentrēties tāpēc, ka visiem spēkiem cenšas nojaust, kas Kapitolijā notiek ar Eniju, vājprātīgo meiteni no viņa apgabala, kuru vienīgo visā pasaulē viņš mīl.

Par spīti nopietniem iebildumiem, man bija vien jāpiedod Finikam tas, ka viņš piedalījās sazvērestībā, kuras dēļ esmu te. Viņš vismaz kaut attāli nojauš, ko es pārdzīvoju. Un ir pārāk nogurdinoši visu laiku dusmoties uz cilvēku, kurš tik bieži raud.

Staigāju pa apakšstāvu mednieces soļiem, sargādamās radīt troksni. Paņemu dažas piemiņas lietiņas: vecāku kāzu fotogrāfiju, zilu matu lenti Primai, ģimenes ārstniecības un ēdamo augu grāmatu. Sējums atveras kādā lappusē ar dzelteniem ziediem, un es to žigli aizcērtu, jo šos ziedus gleznoja Pītas ota.

Ko lai es daru?

Vai vispār ir kāda jēga kaut ko darīt? Mana māte, mana māsa un Geila ģimene beidzot ir drošībā. Kas attiecas uz pārējiem no Divpadsmitā apgabala, tad viņi ir vai nu pagalam, un tur vairs neko nevar darīt, vai arī

pasargāti Trīspadsmitajā apgabalā. Paliek dumpinieki apgabalos. Protams, es ienīstu Kapitoliju, bet man nav pārliecības, ka tiem, kas mēģina Kapitoliju gāzt, palīdzēs mana kļūšana par Zobgaļsīli. Kā lai es palīdzu apgabaliem, ja katru manu soli pavada ciešanas un iznīcība? Vienpadsmitajā apgabalā par svilpošanu nošāva to veco vīru. Divpadsmitajā apgabalā Kapitolijs sāka valdīt ar dzelzs dūri pēc tam, kad iejaucos Geila pēršanā. Pirms Spēlēm no Starta telpas aizvilka manu stilistu Sinnu – asiņainu un bez samaņas. Plūtarha avoti ziņo, ka viņš droši vien ir nogalināts pratināšanas laikā. Ģeniālais, noslēpumainais, mīļais Sinna ir miris manis dēļ. Piespiežos izmest atmiņas no galvas, jo ir neiespējami sāpīgi par to domāt un pašreizējā situācijā vienlaikus nezaudēt manu jau tā trauslo uztvertspēju.

Ko lai es daru?

Kļūt par Zobgaļsīli... Vai jebkas, ko es paveikšu, atsvērs nodarīto postu? Kas man dos tādu atbildi, kurai varēšu uzticēties? Noteikti ne jau tā komanda Trīspadsmitajā apgabalā. Zvēru, ka tagad, kad manai un Geila ģimenei vairs nekas nedraud, es spētu aizbēgt. Ir palicis tikai viens nenokārtots jautājums. Pīta. Ja es skaidri zinātu, ka viņš ir miris, varētu vienkārši nozust mežos un nekad pat neatskatīties. Bet, kamēr es to nezinu, esmu spiesta palikt tepat.

Atskan šņāciens, un es apcērtos uz papēža. Virtuves durvju ailā ar kūkumā izliektu muguru un pieglaustām ausīm božas neglītākais runcis visā pasaulē. – Gundega, – es to uzrunāju. Tūkstošiem cilvēku ir miruši, bet šis kaķis ir izdzīvojis un pat izskatās labi paēdis. No kā

viņš pārtiek? Mājā viņš var iekļūt pa pieliekamā logu, ko mēs allaž atstājām vaļā. Viņš noteikti ēd lauku peles. Es pat negribu domāt par citām iespējām.

Pietupstos un pastiepju roku. – Nāc šurp, mazais. – Kā tad. Viņš skaišas, ka ir pamests. Turklāt es nepiedāvāju neko ēdamu, un viņa acīs galvenais labums no manis vienmēr bija atlieku sagādāšana. Vienu brīdi, kad mēs palaikam satikāmies vecajā mājā, jo mums abiem jaunā nepatika, pat likās, ka starp mums veidojas kāda saikne. Tagad tās pilnīgi acīmredzami vairs nav. Viņš samirkšķina savas nepatīkamās, dzeltenās acis.

– Vai gribi satikt Primu? – pajautāju. Māsas vārds piesaista runča uzmanību. Izņemot paša vārdu, Prima ir vienīgais, kas tam kaķim kaut ko nozīmē. Viņš izgrūž piesmakušu ņaudienu un pienāk tuvāk. Paņemu runci rokās, noglaudu viņa kažoku un tad, piegājusi pie skapja un izņēmusi savu medību somu, bez ceremonijām iebāžu šo tur iekšā. Nekādā citā veidā es nevarēšu viņu iedabūt helikopterā, un manai māsai tas dzīvnieks ir ļoti svarīgs. Viņas kaza Lēdija, kura vismaz ir vērtīgs dzīvnieks, diemžēl nekur nav redzama.

Austiņās es dzirdu Geila balsi; mums esot jādodas atpakaļ. Bet medību soma man atgādina par vēl kaut ko, un to es gribu paņemt. Uzmetu somas siksnu šķērsām pār krēsla atzveltni un uzlēkšoju augšā savā guļamistabā. Skapī karājas mana tēva mednieka jaka. Pirms Ceturkšņa Spaidiem es to no vecās mājas atnesu šurp, jo domāju, ka tā varētu mierināt manu māti un māsu tad, kad es būšu mirusi. Labi, ka tā, citādi tā būtu pārvērtusies pelnos.